

Тақризи

муқарризи расмӣ ба диссертатсияи Гадоев Нурхон таҳти унвони “Хусусиятҳои луғавию семантиқӣ ва соҳтории воҳидҳои фразеологӣ дар лаҳҷаҳои ҷанубии забони тоҷикӣ (минтақаи Кӯлоб)”, ки барои дарёфти дараҷаи илмии доктори илмҳои филологӣ бо ихтиноси 10.02.01 - забони тоҷикӣ ба дифоъ пешниҳод гардидааст.

Забоншиносии тоҷик дар баробари риштаҳои дигари илмӣ дар самтҳои мубрами таҳқиқу пажӯҳиш муваффақона рушд карда истодааст. Дар ин росто вижагиҳои гуногуни забони тоҷикӣ аз тарафи муҳаққиқони забоншинос мавриди таҳқиқу омӯзиши амиқу натиҷабаҳш қарор гирифтааст. Замони истиқлолият барои таҷдиди арзишҳои миллӣ ва маҳсусан посдории асолати забони миллӣ имкониятҳои бесобиқаero фароҳам овард, ки дар заминай он илми забоншиносии тоҷик ба бастовардҳои бемисли илмӣ ноилгардид. Дар ин росто таҳқиқи вижагиҳои шева ва лаҳҷаҳои забони тоҷикӣ аз самтҳои назаррас ва қобили арзиш муаррифӣ мешавад. Дар баробари таҳқиқоти ҷолиб дар самти мазкур масоили гуногуни мубрам оид ба омӯзишу таҳқиқи шева ва лаҳҷаҳои забони муосири тоҷик ҳанӯз ҳам кам нестанд. Бинобар ин таҳқиқоти Гадоев Нурхон яке аз масъалаҳои басо таҳқиқталабро фаро гирифта, ба ҷанбаҳои ҳалталааб ва мубрами шевашиносии тоҷик равшани андохтааст.

Мусаллам аст, ки дар забони тоҷикӣ ва гӯйишҳои мардумӣ ибораҳое ҳам ба назар мерасанд, ки бо устуворӣ ва реҳтагии таркиби худ фарқ карда дар гуфтор оҳангӯ тобишҳои киноявиро равшантар, барҷастатар инъикос менамоянд. Омӯзиши паҳлӯҳои муҳталифи таъбирҳои ҳалқии таркиби луғавии забони тоҷикӣ аз ҷумлаи беҳтарин иқомат барои шинохтани мавқеъ ва дараҷаи корбурди воҳидҳои фразеологӣ дар забони пурғановати тоҷикӣ мебошад. Ҳамзамон зарурати омӯзиши воҳидҳои фразеологии лаҳҷа дар муқоиса бо забони адабӣ аз он ҷиҳат муфид аст, ки онҳо узван бо ҳам алоқаманд буда, дар иртиботи якдигар инкишоф меёбанд ва таъсири мутақобилаи онҳо вобаста ба марҳилаҳои муҳталифи инкишофи таърихии ҳаётӣ ҳалқ сурат мегирад. Ба риштаи таҳқиқ кашидан ҷанбаҳои муҳталифи воҳидҳои фразеологӣ имкон медиҳад, ки воқеаву ҳодисаҳои ҳаётӣ воқеиро бо тамоми ҷузъиёташ ва тобишҳои гуногун муаррифӣ шавад.

Ҳадафи диссертатсияи мазкур таҳқиқ намудани вижагиҳои фардию маънӣ ва услубии воҳидҳои фразеологии лаҳҷавӣ, навъҳои воҳидҳои фразеологӣ аз нигоҳи мазмуну мундариҷа, категорияҳои луғавии он ба монанди муродифоти фразеологӣ, таъбирҳои зидмаъно, ҳамгунаҳои фразеологӣ, фразеологизмҳои сермаъно ва соҳтори онҳо-таркиб, ибора ва ҷумлаҳои фразеологӣ муайян шудааст, ки барои забоншиносии муосир басо муҳим ва айнизамонӣ аст.

Аҳамияти назариявии таҳқиқот дар он ифода меёбад, ки натиҷаҳои он ба пажӯҳишгарону тадқиқотчиён ва олимоне, ки соҳаҳои мухталифи фразеологияи лаҳчаро мавриди тадқиқ қарор доданианд, ҳамчун роҳнамо хизмат менамояд. Маводи диссертатсия, бешакку шубҳа, дар тадқиқотҳои минбаъдаи олимон дар соҳаи лаҳчашиносии таърихию муосир, фразеология, лексикология ва услубшиносӣ дасти ёрӣ дароз карда метавонад.

Навгонии тадқиқот дар он зоҳир мегардад, дар забоншиносии тоҷик хусусиятҳои луғавию семантикий ва соҳтории воҳидҳои фразеологӣ дар лаҳчаҳои ҷанубии забони тоҷикӣ, аз ҷумла, минтақаи Кӯлоб, бори нахуст мавриди баррасии системавӣ ва амиқ қарор дода мешавад. Дар диссертатсия роҳҳои тафтири ӯфтани соҳтори воҳидҳои фразеологӣ дар ҷараёни нутқ, иваз шудани ҷойи ҷузъҳои онҳо, ки яке аз воситаҳои ташаккулу таҳаввули намуди зоҳирӣ ва мазмуни воҳидҳои фразеологӣ маҳсуб мешавад, бори аввал аз нигоҳи илмӣ маънидод карда мешавад. Категорияҳои луғавии синониму антоним, омониму қалимаҳои сермаъно бо вучуди 6 мавриди баҳси васеи илмӣ қарор гирифтанашон дар ин диссертатсия бо диди нав - дар заминай дастовардҳои тозаи илмӣ ва дар асоси маводи фразеологияи лаҳча баррасӣ шудаанд.

Аҳамияти назариявии таҳқиқот дар он ифода меёбад, ки ин рисола ба пажӯҳишгарону мутахассисони соҳа ва олимоне, ки соҳаҳои мухталифи фразеологияи лаҳчаро мавриди тадқиқ қарор доданианд, ҳамчун роҳнамо хизмат менамояд. Дар диссертатсияи мавриди назар бори нахуст дар шевашиносии тоҷик хусусиятҳои минтақавӣ доштани воҳидҳои фразеологӣ ва дар муҳити минтақа ташаккул ӯфтани онҳо, нақши омилҳои забонӣ ва гуфтугӯйӣ дар ташаккули воҳидҳои фразеологии лаҳча, таъсири шароиту тарзи зиндагии мардуми деҳот дар шаклгирии фразеологизмҳои лаҳҷавии маҳаллӣ ва дигар воситаҳое, ки боиси инкишофи низоми фразеологии лаҳча гардидаанд, бо далелҳои мустаҳками илмӣ асоснок гардида, нишон дода мешавад.

Натиҷаҳои диссертатсияро метавон дар донишгоҳу донишкадаҳо зимни дарсҳои назариявию амалии луғатшиносӣ, таърихи забон, ҳамчунин курсҳо ва семинарҳои таҳассусӣ доир ба фразеология, лаҳчашиносӣ ва услубшиносӣ, инчунин ҳангоми тартиб додани луғатҳои фразеологӣ истифода намуд.

Диссертатсия аз муқаддима, панҷ боб ҳулоса ва феҳристи адабиёт иборат аст.

Дар муқаддимаи диссертатсия дар бораи мубрамияти мавзӯъ, дараҷаи омӯҳташавии он, мақсаду вазифа ва навғониҳои диссертатсия, методҳои тадқиқот, аҳамияти назариявию амалии рисола, ҷиҳатҳои асосии кор, ки ба ҳимоя пешниҳод карда шуданд, сухан рафтааст.

Боби якуми рисола бо унвони «Воҳидҳои фразеологии лаҳча ва хусусиятҳои он» аз ҷаҳор фасли мантиқан мураттаб иборат аст. Дар фасли

аввал бо унвони “Таърихи пажӯхиши воҳидҳои фразеологии забони тоҷикӣ” муаллиф дар бораи забоншиносони хориҷию ватанӣ ва фарҳангҳое, ки дар онҳо воҳидҳои фразеологӣ андешаҳои ҷолиб оварда, назари ҳудро вобаста ба масъалаҳои мубрами фаслҳо баён менкунад ва мисолҳои ҷолибро шарҳу тавзех медиҳад.

Фасли дуюм ”Вижагиҳои воҳидҳои фразеологии лаҳҷа“ унвон дошта, дар ин фасл муаллифи рисола бар он назар аст, ки фразеологияи лаҳҷа заминаҳои устувор дошта, он дар асоси боигарии устувори фонд ва таркиби луғавию соҳти грамматикии забон татбиқ мешавад ва дар баробари ин воҳидҳои фразеологии лаҳҷавӣ аз ҷиҳати маъно ва мӯҳтаво дар таркиби луғавии забони тоҷикӣ гуногунмазмун ва гуногунвазифаанд.

Дар фасли сеюм бо унвони ”Воҳидҳои фразеологӣ аз рӯйи дараҷаи истеъмол“ воҳидҳои фразеологӣ ба ду гурӯҳ тасниф карда шудааст: Воҳидҳои фразеологии умумихалқӣ ва воҳидҳои фразеологии хоси лаҳҷа. Зимни таснифот муҳакқик басо бамаврид таъкид менамояд, ки воҳидҳои фразеологизми умумихалқӣ дар байни мардуми тамоми ҷумҳурӣ истеъмол мешаванд, ки ҳама аз маънои онҳо бархурдоранд, дар нутқу муоширати мардум онҳо гардиш меҳӯранд.

Фасли чоруми ин боб «Воҳидҳои фразеологӣ бо вожаҳои таъриҳӣ ва иқтибосӣ» унвон дошта, дар он воҳидҳои фразеологӣ дар лаҳҷа аз нуқтаи назари пайдоиши худ таҳлилу таҳқиқ карда шудаанд. Мавриди ин нуқта мухим аст, ки дар таркиби ҷузъҳои ибораҳои фразеологӣ қалимаҳои сирф тоҷикӣ ва вожагони гуногуни иқтибосиро зиёд дучор омадан мумкин аст. Ибораҳои фразеологӣ дар лаҳҷаҳои минтақаи Кӯлоб аз нигоҳи пайдоишашон хеле ҷолиби диққат буда, дар ин миён воҳидҳои фразеологие ба назар мерасанд, ки ҷузъи маънодори он аз қаъри асрҳо манша мегиранд.

Боби дуюм бо номи ”Таснифоти воҳидҳои фразеологӣ аз рӯйи маъно“ аз панҷ фасл иборат аст. Мавриди зикр аст, ки воҳидҳои фразеологиро забоншиносон мувофиқи салоҳиди худ тасниф намуданд.

Дар ин боб воҳидҳои фразеологӣ аз нигоҳи мазмуну мӯҳтаво ба 4-навъ ҷудо шудаанд: 1.Идиомаҳо ва ё худ ибораҳои рехтаи фразеологӣ: 2. Воҳидҳои фразеологии ғайриидеоматикӣ: 3. Вобастаҳои фразеологӣ: 4. Бо ҳамин тартиб ифодаҳои фразеологӣ гурӯҳбандӣ карда шуда, доир ба ҳар қадоми онҳо маълумоти зарурӣ пешниҳод шудааст. Ҳамзамон таъкид мешавад, ки сарчашма ва манбаҳои асосии пайдоиши идиомаҳо забони зиндаи ҳалқ ас ва забони гуфтугӯйӣ ва шеваю лаҳҷаҳои забони тоҷикӣ ғанҷинаи бебаҳои рехтаҳои фразеологӣ, воҳидҳои фразеологии ғайриидеоматикӣ, вобастаҳои фразеологӣ ва дигар воҳидҳои ҳамгуни онҳо маҳсуб мешавад.

Боби сеюми диссертатсия “Хусусияти иаънӣ ва услубии воҳидҳои фразеологӣ” доир ба имконот ва тобишҳои услубии воҳидҳои фразеологӣ сухан меравад. Имконоти услубии воҳидҳои фразеологӣ аз соҳтори устувор доштани он сар мезанад. Монанди дигар воҳидҳои луғавӣ воҳидҳои

фразеологӣ маъниро на ошкоро, балки пӯшида, барчаста ва рангину муассир ифода мекунад. Ин унсури забон барои саҳеху пурра ифода намудани мақсаду мароми соҳибони лаҳча хизмат мекунад.

Дар фасли якуми боби сеюм сабит мешавад, ки дар лаҳҷаҳои минтақаи Кӯлоб воҳидҳои фразеологӣ тамоми соҳаҳои рӯзгори мардумро дар худ инъикос менамоянд. Аксари онҳо ба кору кирдор, рафтору хислатҳои мухталифи одамон бахшида шуданд. Онҳо суфтаю пурмазмун буда, дар байни мардум машҳур гардианд.

Дар фасли дуюми ин боб «Қабатҳои лугавию семантикийи воҳидҳои фразеологӣ» ба таснифи семантикую маъноии воҳидҳои фразеологӣ бахшида шуда, дар он муродифҳои фразеологӣ, антонимҳои фразеологии лаҳҷавӣ, омонимҳо ва воҳидҳои фразеологии сермаъно ба таври басо нуктасанҷона бо назардошти паҳлӯҳои зиёди услубӣ ва тафовутҳои маҳсусу нотакрор мавриди баррасӣ қарор дода шуданд. Дар фасли ҷудогона вариантнокии воҳидҳои фразеологӣ мавриди таҳқиқу омӯзиш қарор дода шудааст. Ба андешаи муҳаққик дар лаҳҷаҳои мавриди назар ҳангоми муомилаву муошират баъзе фразеологизмҳо дар як намуд дучор шаванд, фразеологизмҳои дигар шакли худро тағиیر медиҳанд, ки ҳамин гуногурангии шаклҳои лексикию ғрамматикии воҳидҳои фразеологӣ дар забоншиносӣ гуна ва ё худ вариантҳои фразеологӣ муаррифӣ мешавад.

Дар боби чорум бо номи «Воҳидҳои фразеологӣ бо вожаҳои соматикӣ» гурӯҳи ҷудогонаи воҳидҳои фразеологӣ таҳлилу таҳқиқ шудаанд, ки дар онҳо вожагони ифодагари узвҳои бадани инсон истифода шудаанд. Ба андешаи муҳаққики фразеологияи соматӣ яке аз қисматҳои шавқовари фразеология, ҳамчун қисмати муҳими забоншиносӣ маҳсуб мешаванд. Чунин нуктаи муҳим дар рисола ба назар гирифта шудааст, ки дар лаҳҷаҳои ҷанубии забони тоҷикӣ, аз ҷумла дар гӯйиши мардуми минтақаи Кӯлоб, таъбирҳои ба гурӯҳҳои ҷудогонаи лугавӣ робитадошта дида мешаванд ва ба соҳаҳои гуногуни рӯзгори мардум даҳл дорад. Бо ҳамин тартиб муҳаққик сабит намудааст, ки воҳидҳои фразеологии дорои мағҳумҳои соматикӣ амалиёт, фаъолият ва кору муносибати мухталифи мардумро дар худ инъикос менамоянд. Чунон ки таснифоти муҳаққик нишон медиҳад, дар фразеологизмҳои соматӣ ҷузъи асосӣ воҳидҳои лугавии ифодакунандай номи аъзои бадани инсон – «дил», «гӯш», «чашм», «даҳон», «рӯй», «даст», «пой», «гардан», «лаб», «забон», «дандон», «гӯш», «бинӣ», «чиғар» бо төъдоди зиёд ва гуногуранг ба мушоҳида мерасад.

Ба ҳамин тартиб, воҳидҳои фразеологии соматӣ ба паҳлӯҳои мухталифи зиндагӣ иртибот дошта: рӯхия, қайфият, ҳусусиятҳои фардӣ ва мақсаду мароми соҳибони лаҳҷаро ифода менамоянд. Ин навъи таъбирҳо миқдоран хеле зиёд буда, аз лиҳози пуробурангӣ ва мазмуну мундариҷа дар гуфтори мардум нақши муҳим доранд.

Дар боби панҷум таҳти унвони «Воҳидҳои фразеологии ташбехӣ» қисмати қалони захираи фразеологии забони адабии муосири тоҷик бо

мазмуну мундарицаи ташбехӣ мавриди таҳқиқу омӯзиш қарор дода шудааст. Зикри ин нукта муҳим аст, ки воҳидҳои фразеологии ташбехӣ дар асоси ташбехҳои озод соҳта шуда. барои возеху равшантар инъикос намудани воқеаву ҳодисаҳои ҳаётӣ воқеӣ истифода мешаванд ва дар ин замина барои ягон хусусияти ашё, мағҳум ва равандҳоро нишон додан бо ягон ашё ва ё мағҳуми дигар муқоиса карда мешавад. Аз ин лиҳоз, воҳидҳои фразеологии ташбехӣ саршори воситаҳои пуробуранг гардондани сухан барои образнок ифода кардани нутқи гӯянда хизмат мекунанд. Дар боби мазкур се гурӯҳи воҳидҳои фразеологии ташбехӣ таҳқиқу баррасӣ карда мешаванд. Дар фасли ҷудогона воҳидҳои фразеологии зоонимӣ таҳлилу таҳқиқ карда шудаанд. Дар лаҳҷаҳои мавриди назар як гурӯҳи муайяни воҳидҳои фразеологӣ дучор мешаванд, ки дар таркиби ҷузъҳои онҳо номи ҳайвоноту паранда ва ҳашаротҳо ҳамчун ҷузъи асосӣ омада, барои нишонрасу таъсирбахш ифода намудани фикр нақши муҳим доранд.

Дар фасли ҷудогона воҳидҳои фразеологии фитонимӣ таҳлил шудаанд. Таъқид мешавад, ки як гурӯҳи воҳидҳои фразеологӣ дар лаҳҷаи мавриди назар корбурд мешаванд ва ҷузъи асосиашон аз мағҳумҳои марбут ба дараҳтону олами растаниҳо иборат буда, хислату хусусиятҳои мардум ба онҳо монанд карда мешаванд. Ин навъи таъбирҳо дар лаҳҷаи мазкур он қадар зиёд набуда, ангуштшуморанд ва чунин воҳидҳои фразеологӣ бо хислату хусусиятҳои одамон умумияти маънӣй доранд.

Гурӯҳи сеюми воҳидҳои фразеологии ташбехиро воҳидҳои фразеологӣ бо баъзе исмҳои маънӣ ташкил намудаанд, ки төъдоди онҳо дар шеваю лаҳҷаҳои мавриди таҳқиқ бештар аст. Дар лаҳҷаҳои ҷануби забони тоҷикӣ миқдори зиёди исмҳои моддию маънӣ дар таркиби воҳидҳои фразеологӣ ҳамчун ҷузъи асосӣ омада, маъноҳои ҷаззобу обнарасидаро далолат менамоянд. Мавриди зикр аст, ки ин гурӯҳи воҳидҳои фразеологӣ маъниҳои зиёди ҳаётан муҳими рӯзгори инсонро ифода менамоянд. Дар фасли мазкур ба таври муъҷаз ва асоснок мавқеъ ва нақши воҳидҳои луғавии марбут ба исмҳои маънӣ дар ташаккули ибораҳои фразеологии лаҳҷаҳои ҷанубии забони тоҷикӣ, аз ҷумла минтақаи Кӯлоб нишон дода шудааст.

Ба ҳамин тартиб, воҳидҳои фразеологӣ дар лаҳҷаҳои минтақаи Кӯлоб воситаи муҳими ифоданокӣ ва образнокии сухан буда, онҳо ба мавзӯъ ва ҳодисаҳои муайяни рӯз бахшида шудаанд ва дар заминай маҷоз, муболиға, киноя ва ташбех ташаккул ёфтаанд ва барои рушду нумӯ кардани таркиби луғавии забони тоҷикӣ ва лаҳҷаҳои он нақши муҳим доранд.

Дар қисмати хulosai диссертатсия мазмуну муҳтавои он ба тарики фишурда дар бандҳои ҷудогона натиҷагирий карда шуда, вобаста ба ҳар як масъалаи мубрами таҳқиқ назари мушаххаси муҳаққиқ оварда шудааст.

Автореферат ва маводи интишории муаллиф вобаста ба мавзӯи таҳқиқ мазмун ва мундарицаи диссертатсияро бапуррагӣ ифода намудааст.

Дар баробари натиҷаҳои арзишманд ва дастовардҳои назаррас ба назари эътибор гирифтани баъзе нуктаҳои зер барои боз ҳам боло бурдани сифати илмию назарии диссертатсия аз манфиат ҳолӣ наҳоҳад буд:

1. Дар рисола маводи фаровон аз шева ва лаҳҷаҳои мавриди таҳқиқ мавриди таҳлилу баррасӣ қарор гирифтаааст. Дар мавриди ба тарики муқоиса таҳқиқ намудани маводи ҷамъоваришуда бо шева ва лаҳҷаҳои дигари забони тоҷикӣ натиҷагириҳои муаллифро боз ҳам беҳтару ҷолибтар намуда, арзиши илмию амалии рисоларо ба таври назаррас боло мебурд.

2. Ҳамаи ихтисораҳое, ки дар саҳифаҳои диссертатсия оварда шудаанд, тавзехи худро дар тавзехоти ихтисораҳо дар охири рисола наёфтаанд. Аз ҷумла ихтисораҳои (П) ва (Й) маълум нест, ки ба қадом ҳавзаҳои шеваю лаҳҷа мутааллиқанд.

3. Дараҷаи таҳқики мавзӯъ дар муқаддимаи диссертатсия ба таври маҳдуд ва ҳамагӣ дар ним сафҳа баррасӣ гардидааст ва хуб мебуд, ки ин қисмат ба ҳадди муайян тавсеа дода шавад.

4. Дар сафҳаи 66 диссертатсия муаллиф бо такя ба андешаи В.А. Лившитс вожаи “ғурбат”-ро марбут ба забони сӯѓӣ медонад, ки дар ин маврид шакке нест. Аммо бо ишора ба “Луғати Фурс” таъқид менамояд, ки маъни аслии қалима “ғарӣӣ”, “мусоғирӣ” аст ва дар ин маврид нуктаи баҳснок ба миён меояд. Зоро дар ин ҷо ду қалимаи баромади таърихиашон гуногун ва танҳо аз нигоҳи талаффуз ҳамгун пеши назар меояд, ки эҳтимол тавассути ҳодисаи маҳсуси забонӣ чун “контаминатсия” ба ҳам наздик шуда бошанд ва ҳамзамон маъниҳои онон низ дигаргун бошад.

5. Дар қисматҳои ҷудогонаи диссертатсия, ки ба таҳлили маводи фаровони шеваю лаҳҷа бахшида шудааст, таваҷҷӯҳ ва такя ба фарҳангу луғатҳот соҳавӣ ва дигар манобеи илмию амалӣ камтар сурат гирифтааст.

6. Дар фасли 5.2. Воҳидҳои фразеологӣ бо баъзе исмҳои маъний ибораҳои фразеологии ташбехӣ бо қалимаҳои замин, хок, роҳ, ҷой ва монанди ин мавриди таҳқиқ қарор гирифтаанд, ки ин вожагон исми маъний нестанд.

7. Дар рисола мавқеи таҳлили омории истеъмоли воҳидҳои фразеологии лаҳҷаҳои мавриди таҳқиқ камранг аст ва бисёр хуб мебуд, ки дар таснифоти мавзӯй ва соҳавии истилоҳоти варзиш ҳам теъдоди истилоҳот ва ҳам омори басомади онҳо аз нигоҳи дараҷаи истеъмол таҳлил гардад, арзиши илмию рисола боз ҳам баландтар мешуд.

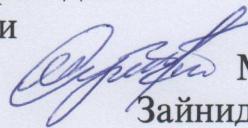
8. Дар саҳифаҳои гуногуни диссертатсия ғалатҳои имлой (5, 9, 11, 15, 18, 28, 34, 47, 68, 82, 113, 234, 248, 316) ва услубию китобатӣ (4, 10, 13, 16, 19, 26, 35, 43, 91, 123, 232, 251, 264, 283) ба назар мерасанд.

9. Ҳамин гуна ғалатҳои дар боло зикршуда дар саҳифаҳои автореферати диссертатсия низ дида мешавад.

Дар ниҳоят бояд зикр намуд, ки эроду пешниҳодҳои зикршуда моҳияти илмии диссертатсияро коҳиш намедиҳанд ва ислохи онҳо имконпазир аст.

Диссертатсияи Гадоев Нурхон таҳти унвони “Хусусиятҳои луғавию семантикаи ва соҳтории воҳидҳои фразеологӣ дар лаҳҷаҳои ҷанубии забони тоҷикӣ (минтақаи Кӯлоб)”, ки барои дарёфти дараҷаи илмии доктори илмҳои филологӣ аз рӯи ихтисоси 10.02.01 - забони тоҷикӣ ба дифоъ пешниҳод гардидааст, ба талаботи Комиссияи олии аттестаціонии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ҷавобгӯй буда, муаллифи он сазовори дарёфти дараҷаи илмии доктори илмҳои филология аст.

Директори Пажӯҳишгоҳи идоракунии
давлатӣ ва хизмати давлатии Донишкадаи
идоракунии давлатии назди Президенти
Ҷумҳурии Тоҷикистон, доктори
ilmҳои филология

 Мухторов
Зайнидин Мухторович

Сана: 30.09.2019
734025, ш. Душанбе, куч. Сайд Носир 33
тел./факс (992 37) 228-91-51
mukhtorov67@gmail.com
(992) 907801822

Имзои З.М. Мухторово
«тасдиқ мекунам».

Сардори Раёсати кадрҳо,
коргузорӣ ва корҳои маҳсуси
Донишкадаи идоракунии
давлатии назди Президенти
Ҷумҳурии Тоҷикистон
И.И. Каримов

